

Na tému mučenia

Mučenie nemusí byť telesné. Tí, čo neuvažujú o možnosti výlučne duševného mučenia, nie sú ľudské tvory. Sú to nízke druhy zverov.

Corascendea

COL92CC6UQ69

Z výlučne pragmatického hľadiska, mučenie nie je veľmi efektívnou metódou ťaženia informácií a takmer vždy je spojené s temnou a sadistickou stratégiou potláčania práv, alebo slobody prostredníctvom nevýslovnej krutosti. William Pfaff tvrdí, že „Cieľom mučenia je vyvolať to, čo sa vo vojenskom útoku na Irak volalo ‚šok a hrôza‘. Je to zastrašovací prostriedok. Budeme robiť tieto hrozné veci, aby sme ukázali, že nič nás nezastaví v tom, aby sme porazili našich nepriateľov. Mučenie tiež predstavuje vyjadrenie presvedčenia, že „cieľom nie je len jednoducho poraziť nepriateľov; ale zničiť ich morálne, ako aj telesne.“ A to je jednoducho nemorálne. Eric Haney, veliteľ rotmajster (command sergeant major) americkej armády, na dôchodku, ktorý je tiež zakladajúcim členom Delta Force, povedal denníku Daily News v Los Angeles:

„Jediným dôvodom, prečo niekto mučí je to, že mu to robí radosť/dáva mu to zadosťučinenie. Jedná sa tu o snahu ubližovať, o pomstu, alebo sa tým mieni niečo zakrývať.“

Pozrime sa na „veľkého slona v našej katolíckej obývačke.“ Jordan Bishop v jednom zo svojich článkov v New Blackfriars, otvára tému citovaním „Zákona 25“ buly Pápeža Inocenta IV Ad extirpanda (1252), ktorá formulovala pokyny pre postup inkvizície v Lombardsku, v Romagne, a v Marches:

„Podestà alebo rektor má právo vypočúvať za účelom priznania všetkých heretikov, ktorých má vo svojej moci, bez lámania kostí alebo ohrozenia životov, aby obžalovali iných heretikov o ktorých vedia, a ktorí sú skutočnými vrahmi Duší a zlodejmi Božích sviatostí, ako aj

kresťanskej viery a ich svetských majetkov, a tí, čo veria v ich hlásania, tí, ktorí s nimi obcujú a ktorí ich obhajujú tak, ako lúpežníci a zloději hmotných majetkov, sú povinní obžalovať svojich spoluvinníkov a priznať zlo, ktoré spáchali.”

Čo sa stalo v roku 1252? V predchádzajúcich storočiach došlo k znovuobjaveniu Rímskeho práva, a pápež Inocent zjavne dovolil, aby Inkvizícia prijala svetskú prax, čo zahrňovalo mučenie nielen obvinených, ale aj svedkov. Dr Bishop pripomína, že podľa Rímskeho práva svedectvo tých, čo boli nízkeho postavenia (ako napr. gladiátorov) platilo len vtedy, ak bolo najprv potvrdené mučením. Toto spoliehanie sa na mučenie je čiastočne zodpovedné za neochotu Rímskeho práva odsúdiť obžalovaného len na základe nepriamych dôkazov. Vyjadrené slovami právnika Passerina by sa dalo povedať, že ak by nahého muža našli v posteli s nahou ženou, neboli by to dostatočné dôvody na usvedčenie, ale mohlo by to viesť k ich mučeniu, na základe ktorého by sa asi priznali, a to potom bolo dostatočné na vyrieknutie rozsudku.

Mučenie bolo presne zadefinované a malo svoje pravidlá, tak ako ich zakotvila cirkev. Každý dnes súhlasí, že Ad extirpanda bol žalostný zákon, ale:

Súčasnú nasadzovanie mučenia sa deje v tajnosti, pričom často predstavuje nezákonný postup, zatiaľ čo teoreticky a oficiálne sa prehlasuje nesúhlas s mučením.

Profesor dejín Alfred W McCoy z Univerzity vo Wisconsin napísal: „Ako sme mali možnosť si všimnúť z francúzskych bojov v Alžírsku v päťdesiatych rokoch, zo špinavej argentínskej vojny v sedemdesiatych rokoch, a z konfliktu Británie a Severného Írska tiež v sedemdesiatych rokoch 20. storočia, národ, ktorý v rozpore so svojimi deklarovanými demokratickými princípmi tajne praktikuje mučenie, platí za to hroznú cenu. Jeho predstavitelia musia spriahať čoraz zložitejšie pavučiny lží... čo ohrozuje vnútornú silu...”

V našich časoch sa mučenie zrejme stalo metódou utláčania prostredníctvom krutosti, alebo ako ho Naomi Kleinová nazvala, „strojom, ktorého úlohou je zlomiť vôľu odporovateľ – vôľu jednotlivého väzňa, ako aj kolektívnu vôľu.”

Vyňaté z: <http://catholicsensibility.wordpress.com>
Aquinas on Torture, 29 April 2006, by Neil

Z angličtiny do slovenčiny preložila Corascendea.

Slovenský Katar